

Előfizetési árak:
 Egy évre . . . . . 5 frt — kr.
 Fél évre . . . . . 2 frt 50 kr.
 Negyed évre . . . . . 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:
 Kurcaparti-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve
 a lap egy oldalán 24 helyre van beosztva
 Egy hely ára 90 kr. Helyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.
 Hirdetéseket Schömföld A. könyvkereskedésében is felvehetnek
 Hermentellen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el.

Nyiltér-ben
 minden egyes sor közlése 30 kr
 Kéziratok vissza nem adtnak.

Megjelen hetenként háromszor:
 vasárnap, kedden és pénteken reggel
 Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
 SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:
 Schömföld A. könyv- és papírkereskedésében.
 Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

Mosakodás.

Arany János nagy költőnknek „Agnes asszony” című kitűnő balladája jut eszünkbe, ha a f. hó 15-én tartott közigazgatási bizottsági ülésre gondolunk, melyen Zsilinszky, a mi szeretett főispánunk maga tett előterjesztést, hogy a tisztelt bizottság írjon fel Komjáthy országos képviselőnek, ki legközelebb oly kegyetlen ventilláció alá vette az országgyűlésen a Zsilinszky és Stammer konsortium alatt álló Csongrádvármegye közigazgatásának bűneit, hogy a tisztelt képviselő ur *lelketlenül* félre lett vezetve s csak úgy mondhatott olyan vádakat az ország előtt Csongrádvármegye közigazgatási bizottságára, melyek minden alapot nélkülöznek.

Zsilinszky ur előterjesztése szerint ugyanis nem igaz, hogy: a Beszedics ügy megfordult volna a közigazgatási bizottság előtt, s az sem igaz, hogy ezen ügyből kifolyólag a közigazgatási bizottság sajtópert rendelt volna el Kéry János ellen.

Nem igaz, hogy a közigazgatási bizottság büntetést tartak volna az alispán ur veje ellen emelt panaszok elintézésénél; mert hiszen a vizsgálat kiderítette, hogy Varjassi tiszta, mint az oltár, s így a közigazgatási bizottság helyesen, törvényesen és kötelességszerűleg járt el, mikor Varjassira az ártatlant kimondta.

Kiss Zsigmond, aki private a legkegyetlenebb kritikát szokta mondani a Zsilinszky és Stammer-kormányzat erkölcsstelenségeire, vállalkozott Zsilinszky mosakodásához körülközött nyújtani és indítványozta, hogy: ne csak Komjáthyhoz, hanem a miniszterhez is írjanak fel, hogy a miniszter az interpellációra adandó válaszában már használhassa a közigazgatási bizottság köpönyegét a megyei visszaéléseknél követett eljárás takarására.

Kiss Zsigmondon kívül nem szólt a dologhoz senki, azt sem mondta egy lélek se, hogy elfogadja-e, vagy nem Zsilinszky előterjesztését, s így kimondatott a főispán által, hogy a közigazgatási bizottság kész testőrség lesz egész a miniszterig, sőt még a túl világon is a megyei visszaélések kérdésében Stammer és Zsilinszky mellett.

S miután Komjáthy interpellációjának, Zsilinszky és Stammernek a szentesi polgármesterválasztásnál elkövetett visszaélése képezte a főtárgyat, ha Zsilinszky véletlenül azt kívánja kimondatni, hogy: nem igaz Komjáthyhoz azon állítása, hogy a képviselőtestület többsége a polgármesterválasztásnál Balogh János mellett volt, nincs kétségünk, hogy a tisztelt közigazgatási bizottság ezt is elfogadta volna és Kiss Zsigmond ur lett volna az első aki indítványozza, hogy ezt kell a miniszterrel megértetni, s akkor alapos választ tud adni Komjáthy interpellációjára.

Mi azonban a fő- és alispán kormányzati rendszere ezen loyális védelmének örülünk.

Örülünk két okból. — Először, mert Zsilinszky ur szükségét látja annak, hogy a közigazgatási bizottság hő köpenye eltakarja az ő sebhét, sőt sebes részeit. — A tisztelt alispán urról már nem is beszélünk: mert őt Beszedics, Zádori és főként az alispán ur ve-

jének esete után megmenthetlen embernek tartjuk, s mert majd a során a dolognak rá kerül a sor a tisztelt alispán urra. S akkor az ő közigazgatási bizottsági lovagjai előállhatnak a védelmére, ha mernek.

Másodszor örülünk azért; mert a közigazgatási bizottság védelme nem egyéb, mint újabb félrevezetés a miniszternek, s nekünk nem tesz nagyobb szolgálatot ma senki, mint aki most kezdi meg folytatását azon taktikának, melylyel eddig a belügyminiszter a csongrádmegyei állapotok iránt rendszeresen félrevezetett.

Örülünk rajta, hogy Zsilinszky újra végig bírta játszani a közigazgatási bizottsággal azt a lélekemelő jelenetet, melyet eltáncolt a vármegye közigazgatásának többsége akkor, mikor arra a híres Csató-féle jegyzőkönyvre az igen tiszteletre méltó Kiss Zsigmond ur véleménye alapján csaknem egyhangulag kimondta, hogy az becsületes, derék, igaz egy fogalmazvány, s a jegyzőkönyvet úgy kell szerkeszteni, amint az van, s az a Sima Ferenc, ki ezt megtámadta, rágalmazást, becsümlést követett el a Stammer, Csató és Mátéffy szövetkezetből álló megye kormányzati trifoliumon. — Miért is ennek a három igen tisztelt urnak a közgyűlés Kiss Zsigmond ur vezérlete és Zsilinszky elnöklete alatt, *bizalmat és elismerést szavazott*. — Igen, uraim, elismerés — és bizalmat szavazott a megyei obligatorus többség.

S a szegedi törvényszék azt mondta ki a király nevében, hogy a Kiss Zsigmond ur által kitűnőnek ítélt és Zsilinszky ur elnöklete alatt bizalom és elismerésben részesített jegyzőkönyvre joggal mondta Sima Ferenc, hogy ez *hamis képet ad a közgyűlés akaratáról*; mert benne a megyében ma domináló egy klikk véleménye nyer indoklást, s nem a közgyűlés határozata.

No, de mindegy, azért Zsilinszky ur leibhuzárjai elismerést és bizalmat szavaztak, hogy ezt a jegyzőkönyvet felmutathassák a belügyminiszternek, hogy: ime kegyelmes uram, Sima jogtalan vádjával szemben ilyen elégtételt nyújtott nekünk a megyei közgyűlés! — Meg vagyunk azonban arról győződve, hogy ezen elégtételt nyújtó közgyűlési végzéssel szemben hozott törvényszéki ítéletet nem vitte fel Zsilinszky Szapáry grófnak. — S miután Komjáthy hivatkozott interpellációjában erre az ítéletre is, kár volt a tisztelt közigazgatási bizottságnak erre is nem mutatni. A minden indítványra kész Kiss Zsigmond ur már azt csak megtehette volna, hogy felhívja erre is a belügyminiszter figyelmét.

Azután láttunk egy másik hasonló loyális komédiát lejátszódni a nyáron. Amikor meggyenk több kitűnősége esküdtött örök hűséget a megyei közgyűlésen Zsilinszky és Stammer urak kormányzata mellett azon százak panaszával szemben, kik a miniszter előtt egy nagyobb memorandumban tárták fel Csongrádmegye közigazgatásának fekélyeit.

Ezen obligatorius hűségeskü láttára Zsilinszky fel is buzdult és azt mondta a megyegyűlésen, hogy abban a memorandumban ő

is vádolva van s majd számon kéri azoktól, akik őt vádolni merték, csak hadd küldjön le a miniszter valakit vizsgálatra. — Sima Ferenc megyei képviselő a főispán fenyegetésére kijelenté, hogy: *ami abban a vádiratban meg van írva a megye ellen, azt én is aláírtam s a vádakat be is fogom bizonyítani önök ellen*, csak hadd jöjjön ama vizsgálat. De Zsilinszky ur utját állta és nem követelte ezt a vizsgálatot, pedig ő is vádolva volt.

No, de meg lett hozva a határozat és az fel lett küldve a miniszterhez, s ő a nyáron fel is olvasta ezt az országgyűlésen.

Tessék uraim gyepe jönni, vizsgálat alá és nem ilyen fajta, semmi erkölcsi értékkel nem bíró határozatokba burkolózni, mert ezek a takaródzók úgy is el fognak rongyollódni, pusztulni a mi küzdelmük acéla alatt. S az a rongy, melyet Zsilinszky kért és Kiss Zsigmond a mostani közigazgatási bizottságban nyújtott Zsilinszky és Stammernek, egy szellőlebbenésre szétfoszlik és ki fognak alóla vigyorgni a megyei kormányzat rothadó testének fekélyei.

Mert hiszen mit mond a közigazgatási bizottság Komjáthy minden izében igaz vádjával szemben? Azt, hogy Beszedicset nem védte a közigazgatási bizottság és nem indított a Beszedicset üldöző s a vizsgálat vezetését teljesítő főszolgabíró gyanúsító Kéry ellen sajtópert.

De a közigazgatási bizottság ezen határozata, illetve állítása nem felel meg a valóságnak. — Mert igen is a közigazgatási bizottság elrendelte a sajtópert Kéry ellen és pedig Cikatricis főszolgabíró kérelmére.

Kéry ugyanis jegyzőkönyvhamisítással vádolta Cikatricis urat, aki Beszedics ellen a vizsgálatot vezette, irván a „Szentesi Lap”-ban a következőket:

A „Szentesi Lap”-nak

Sandorfalva, 1890. jul. 29.

A „Szegedi Híradó”-ban *Beszedics* kisteleki jegyző és *Cikatricis* főszolgabíró mellett, valamint maga a főszolgabíró ur által közzétett hírlapi közlésekre — mielőtt azokra fontos gazdasági teendőim miatt hegyéről-tövére felelhetnék és az általam a magas belügyminiszternek két rendbeli sürgönyömben állítottakat bebizonyíthatnám, — előre is piszkos **hazugságnak** nyilvánítom.

Majd bele fogok én is a nálam nélkül csinált vizsgálati jegyzőkönyvbe tekinteni, melyet már ma is **hamisnak** nyilvánítok; de a főispán ur és a belügyminiszter ur is.

Kéry János.

Erre a közigazgatási bizottság Kéry ellen Cikatricis kérelmére sajtópert rendelt el, melyet mi annak idején lapunk mult évi aug. 31-diki számában következő hírből örömmel regisztráltunk:

— **Sajtóper.** Csongrádvármegye közigazgatási bizottsága aug. 30-án tartott ülésében dr. *Cikatricis* Lajos csongrádi főszolgabíró kérelmére, *Kéry János* sandorfalvi lakos ellen sajtóper indítását határozta el, s annak hivatalból leendő megindítására Schmedt Imre kir. ügyészt utasította. E sajtóperre a „Szentesi Lap” folyó évi 89. számában Kéry János aláírásával megjelent azon nyilttéri közlemény szolgáltatott okot,

melyben Kéry János Beszedics István kisteleki jegyző ellen tett feljelentés tárgyában megtartott vizsgálatnál Ciatricis Lajos főszolgabíró eljárását inkorrektnek jelentette ki. — Részünkről örülünk ennek a sajtópernek; mert ez alkalmat nyújt az ország előtt megválogatni Csongrádvármegye közigazgatásának szennyeseit.

Ez a sajtóper azonban visszavonatott később, mikor Beszedics tarthatatlanná vált, s pedig a kir. ügyész azon véleménye folytán, hogy nincs elég ok Kéry ellen a sajtóper megindítására; mert hiszen azt a mi megyénkben Ciatricis ur zsebre vághatja, aminthogy zsebre is vágta Kéry azon vádját, hogy az igen tisztelt főszolgabíró ur által felvevett vizsgálati jegyzőkönyv hamis.

S ez a főszolgabíró a megye gavallérja.

S később, mult év szept. 12-én, mikor gróf Bethlen András Tüzkövesnél ebédelt, — mint ezt annak idején megirtuk, — Zsilinszky ur minden felhívás nélkül beszélte el a miniszternek, hogy Kéry alopálatosan vádaskodott a kisteleki jegyző ellen, sőt még a főszolgabírót is gyanúsította, de most meg fogja ez az anyagi tönk szélén álló ember jární; mert a sajtóperben el fogják ítélni. S a tisztelt főispán ur megkönnyült lélekkel sóhajtott föl, hogy: *igy fognak a megye mérgesei elhullani.* S mi akkor erre megjegyeztük, hogy nem a megye mérgesei, hanem a *megye férgesei fognak elhullani.* S hogy nekünk igazunk volt, mutatja az, hogy azóta elhullott Beszedics, az alispán unokaöccse, Zádory, az alispán ur oszlopos párthive, Varjasy, az alispán ur veje, kinek menekülése a legnagyobb gyalázat Stammerre; de szégyen Zsilinszkyre, sőt a közigazgatási bizottságra is; mert csak alig pár hónapja igyekezett ez a tisztelt bizottság az alispán ur vejét tisztára mosni. De hogy minő végzésekkel és minő okmányokkal igazolt vádakkal szemben? ezeket majd az a *lekkelenül* félrevezetett Komjáthy fel fogja az országgyűlésen olvasni azon szerencsétlen védíráttal szemben, melyet Zsilinszky ur mai szorult állapotában kunyorált ki tarthatlan állapotára a közigazgatási bizottságtól.

Hanem hát a tisztelt közigazgatási bizottság tévedésben van, ha azt hiszi, hogy így

luteranus határozatokkal továbbra is fen lehet a belügyminiszter előtt tartani Zsilinszky ur prestigéjét.

Nem! Zsilinszky ezt eljátszotta itthon örökre, s már oda fen is kezdenek látni!

Az alsó és felső villágosság már közelnek egymáshoz, s ha e két pont sugara összeért: Zsilinszkynek menni kell innen; mert ő nem állja ki a világgosságot. Őt eddig is csak a mesterségesen teremtett homály tartotta fenn! ☉

Közigazgatási bizottsági üléseiből.

— dec. 15.

Vármegyénk közigazgatási bizottságának mai napon tartott ülése nemcsak azért nevezetes; mert azon Zsilinszky főispán elnökölt, hanem azért is; mert ezuttal ő is dolgozott; dolgozott pedig első sorban a Dóme-fele árvtári sikkasztás tárgyában kelt bizottsági jelentés s erre adott h. ügyészi vélemény referálásával; másodsor, hogy elnöki hatalmával egy olyan határozatot erőszakoljon ki a bizottságtól, melylyel a Komjáthy interpellációjával az ő becsületes kormányzatán ejtett gyanút kireparálhassa. Értjük itt azon előterjesztést, mely Komjáthy Bélának az országgyűlésen mondott nagy hatasu interpellációjára vonatkozik.

Zsilinszky főispán szerint ugyanis nem igaz, mely szerint a közig. bizottság Beszedics kisteleki jegyző ellen minden eljárást beszüntetett, s hogy ennek dacára és a belügyminiszter utasítására a fejelemi választány Beszedicset egyhangulag hivatalvesztésre ítélte volna; nem igaz, hogy a bizottság Ciatricis Lajos csongrádi főszolgabíró kérelmére valaha sajtóper indított volna Kéry ellen, mikor Kéry igen derek uri ember; nem igaz, hogy a bizottság Varjasyt bünei sokasága dacára mentette föl; mert a teljes felmentés ezen ügy vizsgálatával megbízott küldöttség jelentése alapján hozatott, mar pedig napnál világosabb, hogy ez a bizottság Varjasyt nemcsak teljesen ártatlannak találta; de sőt az ellene panaszok szájak-banjak büneiket, amiért panaszra merték emelni ajkaikat stb. (Lásd különben alább Erdei és tarsanak Varjasy felementése elleni felebbezését. Szerk.) Komjáthy tehát nemcsak hamis képét tárta fel az országgyűlésen a csongrádmegyei állapotoknak; de magát a bizottságot is egy oly korrumpált testületnek nevezte, mely semmi egyébben nem való, mint a vármegyében

szerte burjánzó közigazgatási bűnök takarására. No há ezek olyan vádak, melyeket az a bizottság, melynek tagjai kivétel nélkül becsületes emberekből állannak, egy percig sem tűrhet el magán, miért is indítványozza, hogy miután Komjáthy Béla állításai az első betűtől az utolsóig valótlannok (?), Komjáthy a rut visszaélésről (?), melylyel egyesek részéről felülttetett, jegyzőkönyvi kivonaton értesítessék, természetesen a bizottság felháborodásának hangsúlyozásával.

S csodák csodája, a bizottság ezuttal sem akart felháborodni! Jó öt perc telhetett így el, s a bizottság t. tagjai visszafojtott lélekzettel lesték, vajli ki lesz hát, aki e jól kifundált indítványra szót vesztegetni elég bátorságot érez magában? A hosszas és kinos csend közepette a főispán már-már kihirdetni akarta az őnmaga által hozott határozatot, midőn vegre Kiss Zsigmond megszánva Őt, felállt, s hogy mondjon valamit, az indítványt a maga részéről azzal kívánta megtoldani, hogy miután Komjáthy Béla az ország színe előtt illette a bizottságot a büntakarás vádjával, ha ez egyszerű jegyzőkönyv alakjában hozatik az interpelláló tudomására, a méltóságos főispán ur indítványáról az ország nem vehet tudomást, pedig ez a fő, — s a bizottság tén továbbra is égni fognak az igaztalan (?) vádak: a jegyzőkönyv ne csak Komjáthynek, hanem a belügyminiszter ur ő kegyelmességének is megküldessék, hogy azt esetleg az interpellációra adandó válaszában felhasználhassa. Majd meglássák, milyen jó lesz! Még a hirhedt polgármesterválasztást sem fogja megsemmisíteni. S a főispán ilyen értelemben ki is mondta a határozatot, mely azóta — úgy lehet — már rendeltetési helyén is van; mert hát a dolog sietős s a belügyminiszter urnak okmányra van szüksége, hogy szemébe vágassa Komjáthynek, hogy Csongrádvármegyében még sem olyan fekete az ördög, azaz hogy nem olyan korrumpált a közigazgatás, amint ezt ő festeni elég merész volt.

S ezzel a főispán, mint aki dolgát jól végezte, átadta a szót Csató főjegyzőnek s kezdetét vette az alispáni előadmányok referálása, melyekből a következő figyelemre méltóbb dolgokat emeljük ki:

Erdai Miklós és társa horgosi lakosok felebbezése Varjassy István volt községi jegyző ügyében hozott közigazgatási bizottsági határozat ellen, az összes ügyiratok kapcsán azon hangsúlyozással terjesztetik fel a belügyminiszterhez, hogy az az ellenziki sajtó által üdözött jegyző állásáról időközben

vagyok a titokzatosságokkal, melyeknek e tárca tartalmazta az oka, hogy égettem volna el őket, mielőtt ismertem, — visszaadom önnek elzalogosított becsületét.

— Ez még most sem késő, Reinhard, mondá a pénztárnok, növekvő türelmetlenséggel figyelve Reinhardnak az iratok között lapozgató kezeire.

— Igaza van, kedves ipam uram, felelt az ügyvéd, miközben Wolf Benjamin nyugtáját a kötelezvénynevel együtt átadta a pénztárnoknak.

Klausenburg mohón nyult az irat, mint becsületének záloga után, s miután meggyőződött eredetiségéről, darabokra tépve, a kandalló tűzébe dobta őket.

Pár pillanat mulva már csak hamujával játszott a gyorsan lobogó tűz.

Reinhard egy idejig némán bámult a pénztárnokra, kinek arcán az elhamvadt okmány láttára boldog meglepés ült. Szinte kedvet kapott, hogy ő is hasonlót cselekedjék az átkos tárca tartalmának többi részével.

S úgy tett, amint elgondolá. Elővette ismét a tárcát s így szólt:

— Nem akarok tartalmadról többé mit sem tudni. Tűzbe veletek, bajok okozói!

Azzal a tárca összes tartalmát a tűzbe dobta. A tűz ezeket is gyorsan megemészte.

(Folytatása következik.)

A „SZENTESI LAP” TÁRCÁJA

Az ügyvéd tárcája.

— Regény két kötetben. —

125

Irta Hugó Alfréd.

A „Szentesi Lap” számára fordította:

M. MAYER IDA.

II. KÖTET.

XXI.

Reinhard mosolylyal ajakán üdvözölte a pénztározt.

— Minek köszönhetem e szerencsét, kedves ipam uram? — kérdé, az iratokat összehajtva.

— Egy örvendetes hirt kell önrel tudatnom — mondá a pénztárnok kalapját és botját egy székre helyezve. — Levelt kaptam a fiamtól.

— Nos és mit ír a rosz fiu? — kérdé az ügyvéd egykedvűen. — Remélem, hogy csak jó lehet, amiről tudósít?

— Nemcsak jó és örvendetes; de reménységemen felüli is, — felelt a pénztáros örömtől ragyogó arccal. — Ottónak kedvezett a szerencse s sok hányattatás után egy gazdag kereskedőházban nyert alkalmazást, s mint írja, ma már annyira vitte, hogy nemcsak ő áll az üzletnek élén; de sőt az üzlettulajdonos fia társául is fogadta.

— Gratulálok, — mondá szárazon az ügyvéd, kire a pénztárnoknak öröm és lelkesedés hangján mondott szavai a legkisebb hatást sem látszottak gyakorolni. — Nemde, Hilda is örvend a jó híreket!

— Természetesen. De hagyjuk most ezt. Az adósságomat jöttem kifizetni, Reinhard. Ime az összeg, kérem tehát a kötelezvényt.

Reinhard tekintete egy ideig csodálkozással nyugodott a pénztáros által asztalra helyezett bankjegyeken, azután fűrkészőleg nézve a pénztárosra, kérdé:

— Ottó küldte önnek a pénzt?

— Igen, és pedig azon határozott kitöréssel, hogy azt hecsületbeli adósságom törlesztésére fordítsam.

— Ugy? S ha én a kötelezvény kiadását megtagadom?

— Azt nem fogja ön megcselekedni.

— Miért ne? Avagy nem tettem-e ígéretet önnek, hogy a kötelezvényt esküvöm napján menaszszonyomnak ajándékozom? Ez az idő már nincs messze, s öntől függ, hogy korábban, vagy később válthatom-e be ígéretemet?

— Becsületemről lévén szó, s mert abban a helyzetben vagyok, hogy kötelezettségemnek most már saját erőmből is eleget tehetek, nem fogadhatok el öntől semmiféle ajándékot.

— Mint leendő vejétől sem? — kérdé az ügyvéd nyomatékkal.

— Sem öntől, sem senki mástól a világon uram. Kérem tehát, fogadja el a pénzt.

Reinhardon némi izgatottság vett erőt s hosszabb ideig küzdött önmagával, hogy mit tevő legyen? Vegre is abban állapotott meg, hogy a pénz fejében kiadja a kötelezvényt.

— Legyen tehát, — mondá székéről felkelve s az írotárcát elővéve, — mivel már ugyis nyakig

lemondván, lemondása a dorozsmai járás főszolgabírája által elfogadott. Kiváncsiak vagyunk rá, mit szól mindehhez a miniszter?

Ezután egy mumus következett. Szentes város közönségét a főispán javaslatára felelősség terhe mellett felhívni rendeli a bizottság, hogy miután a kereskedelmi miniszter már isten tudja hányadikszor sürgeti a keramit-utvám ügyében kívánt pótlások felterjesztését, — tartson haladéktalanul közgyűlést s jelentését 30 napon belül terjessze a bizottság elé. E felelősség kimondását azért látta szükségesnek a bizottság; mert — mint dr. Tasnádi Antalnak a bizottsághoz intézett jelentéséből kitetszik, — eddig azért nem tehetett eleget a bizottság utasításának, mert — noha négy hónap telt már el — közgyűlést nem tarthatott, egyszer próbálta volna ezt meg; de akkor sem sikerült; mert egyesek szélsége miatt kénytelen volt feloszlalni. Denique a bizottság szeptemberben vette dr. Tasnádi jelentését, s ily értelemben felirást határozott a miniszterhez, melyhez nagyobb bizonyosság okáért dr. Tasnádi jelentését is csatolja. S nem restelik a határozatot a közgazgatási bizottság azon tagjai, kik jelen voltak a papiros-polgármester által csinált közgyűlésen, s így tudják, hogy miért és miként lett ez a közgyűlés feloszlaltva. — Avagy csakugyan arra való az a közgazgatási bizottság, hogy ennek szentesi tagjait, mint üres sakkfigurákat ugráltassák? Gyönyörű szerep egyébként, mert játszani és játéktárgyul szolgálni, mulatságos egy dolog.

Ezután a szegedi kir. ügyészség értesítése olvastatott fel, melyben illetéktelennek mondja magát a „Szentesi Lap“ elleni sajtóper megindítására s egyben jelenti, hogy annak hivatalból leendő megindítására a budapesti kir. főügyészséghez megkeresést intézett. Tudomásul vettetett.

A kereskedelmi miniszternek az államépítészeti hivatalnak Szegedről Szentesre áthelyezése tárgyában kelt leiratát, mely szerint a hivatalt nem helyezheti át Szentesre, mint a vármegye székhelyére; a bizottság sajnálatlalt veszi tudomásul, s az összes ügyiratokat további intézkedés céljából a vármegye törvényhatósági bizottságához határozta áttenni, ahol egyuttal tárgyalatni fog Szeder Jánosnak azon indítványa is, hogy szemben az elutasító miniszteri rendelettel, Szentes székhelyül egy külön államépítészeti hivatal felállítása kérelmeztesseék.

Ezzel a közigazgatási előadmányoknak vége lévén, a szakreferádákra került a sor, melyekből felelőtjük, hogy Csany község új iskola építésére 1000 frt államsegélyt kér a minisztertől. A kérelem pártolással határozatott felterjesztetni.

Az államépítészeti hivatal főnökének jelentése, kapcsán Réti Ferenc kérdést intéz Sebők főmérnökhöz a föld-csongrádi országúton építeni tervelt mű-ut miben állása tárgyában? A főmérnök a kérdésre adott válaszában mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy mivel e munka hosszabb és alapos tanulmányt igényel, jelentését csak a januári ülésre terjesztheti elő, annyit azonban már most is jelezhet, hogy ő, szemben a tervezett kockakő-hurkolattal, makadamtut építését fogja javasolni és pedig azért, mert ez kevesebbe kerül s mégis a célnak megfelelő lesz. A bizottság a választ tudomásul vette s ugyancsak Réti indítványára a földi réi lejárónak személy és vagyonsbiztonság szempontjából egyaránt szükséges kijayittatására az alispánt utasította.

A Döme-féle ügyben kelt vizsgáló bizottsági jelentés és erre adott h. ügyészi véleménnyel ezuttal nem foglalkozunk, fentartjuk ezt magunknak akkorra, mikor a szakszerű számtani megfeleltéssel a vármegye számvevősege elkészül s az ő jelentése is a zöld asztalra kerül.

Levelezés.

Mindszent, 1891. dec. 16.

Tekintetes szerkesztő ur!

A „Szentesi Lap“-ot, mint a Csongrádmegyében folyó visszaélések és igazságtalan dolgok üldözőjét, mindig figyelemmel olvasom és olvashatja minden igazságszerető ember.

Jól tudom, hogy vannak olyanok úgy a me-

gyében, mint a megyén kívül is, kik ezen lapnak az irányát és eljárását nem helyeslik; de nézetem szerint ezt teszik 1-ször a tudatlanok; 2-szor a rossz lelkiismeretűek és 3-szor azok, a kik az itt folytatott hatalmassági üzelmekről és dolgokról a legkevesebb tájékozással sem bírnak.

Igen, a tudatlanok és rossz lelkiismeretűek azoknak fognak maradni ezután is, azok pedig, kik kellő tájékozottsággal nem bírnak, most már ha nem is egészen minden visszaélést; de annak egy részét tisztán láthatják abból, amit Komjáthy [Béla orsz. gyűlési képviselő ur az országgyűlésben, az ország színe előtt nyíltan hangoztatott, hogy tudja, lássa és hallja meg ország és világ, milyen dolgok folynak és vannak Csongrádvármegyében.

Vajha úgy tudná és mondhatná azt Komjáthy, mint mi tudjuk és mondhatjuk, kik elég szerencsétlenek vagyunk itt benne élni! — bizony oda kiálthatta volna azon jobboldali képviselő urnak, midőn beszédje fojyomán közbekiáltott, hogy: van-e még valami?

— Van még annyi, hogy egy hétig éjjel-nappal együtt kellene ülni, mire befejezhetném. — Igaz, hogy csak mi tudjuk és mindazok legjobban, a kik elég szerencsétlenek vagyunk azon visszaéléseket és törvénytelen cselekményeket tünni, hogy mennyire igaz van a „Szentesi Lap“-nak midőn ostorozza a visszaéléseket és mindazok, kik elég vakmerőek azon piszkos dolgokat tussolni és takarni.

Tekintetes szerkesztő ur! Hát a mindszerenti dolgokról ugyan mit írjak, azaz, hogy melyikről is irtjak, mert hiszen annyi már itt a visszaélés, törvénytelenég, hivatalos mulasztás, hanyag eljárás, hogy arról csakugyan egy rendes naplót kellene vezetni és úgy tudna az ember.

Ott van a községnek egy két ezer fortos követeleése Szobotka ügyvédőtl, melyet Baross Gábor még belügyminiszter korában vissza itélt a községnek, s mely összeget Mindszent község igen tisztelt jegyzője annak idején, mielőtt a közgyűlési határozat jogerőre emelkedett volna, kiízetett. Most vissza kellene téríteni a község részére; de ezt a tisztelt megye nem akarja, hogy megterüljön.

Ennek pedig nem Szentes az oka. Ott vannak azok a híres 1885., 1886. és 1887. évbeli váltási számadások is, melyekről már a „Szentesi Lap“-ban is többször nyilatkoztam és a sikkasztást nyíltan ki-mondottam, — a tisztelt megye és hatósági párt nem akarja, hogy tisztán világítson, de reményem, miután ezen ügy a bünyfenyítő törvénytérőnél van, a vizsgálat is el van benne rendelve, hogy sikerül majd bebizonyítanom és ezen piszkos dolgot tisztára mosnom.

Ennek sem Szentes az oka. Ott van a törvénytelenül megejtett tisztujítás, a mely még annak idején megfellebbeztetett; de a tisztelt megye és hatósági párt nem szívelheti, hogy még tisztességes választás is legyen, s hogy annak törvénytelenége kiderüljön.

Azt hiszem, ennek sem Szentes az oka.

Ott van — a miről e havi rendes közgyűlésünkön nyilatkoztam, hogy az adószedő ur, kit a hatósági párt hivatalba csempészett, az adó után a kamatokot és végrehajtási költségeket illetéktelenül szedi, így tehát ezzel az adófizető polgárokat megszarolja. Ezt nem tudja, ezt nem látja, nem hallja meg senki, pedig az adóügyi jegyző urnál már adókönyvecske és naplótételekkel tisztán bebizonyítottam, jegyzőkönyvet vétettem fel s kértem a vizsgálatot, de — úgy látszik — mivel ez a polgárok érdeke, hát maradhat inkább, minthogy a kinevezett és állásába úgy csempészett adószedőnek valami baja legyen.

Kovács Imre volt adószedőt, ki hivatalos kötelességét pontosan és lelkiismeretesen teljesítette, állásától felfüggesztették, ellene fegyelmi eljárást indítottak semmiért, és nem átalítottak úgy ellene, mint ellenem is az okirathamítás vádját kürtölni, a mi nem egyéb egy feneketlen nagy semminél, azaz hatósági üldözésnél.

Tekintetes szerkesztő ur! Nem lehet és nem is akarok itt minden piszkos dolgokat leírni, hiszen eléggé tudja és ismeri azt minden tisztességes és

igazságos érzelmű ember, csupán egy dologról kiváncsiak vagyok még röviden szólni.

Az őszi idő beálltával az országutjaink igen elromlottak; de különösen elromlott a Tiszától Baksnak vezető országút, úgy, hogy az majdnem teljesen járhatatlan. Azt gondolja talán a tisztelt olvasó, hogy úgy ott, mint más utakon is, lehet megyei utaszt látni, ki az utat igazítaná? Nem, mert azok favágás és holmi udvari teendővel vannak elfoglalva az ő fenhatóságaiknál, mit törődnek ők az uttal, hiszen nem az parancsol nekik?

Tekintetes szerkesztő ur! Jól tudom, hogy tekintetesged igen sok üldözöttesnek és kellemetlenségnek van kitéve azért, mert a visszaéléseket üldözi és az igazságot kimondja; olvastam azon rá-galmazási, becüsletértési és egyéb dolgokat, a melyekből tisztelt ellenfelei ugyan okulhatnak; de bizva és remélve azt, hogy tekintetesged úgy, mint eddig, ezután is kimondja, kiírja és kiteszi lapjában mindazt, mi a polgárok érdekeit érinti és az igazságot magában foglalja, soraimnak tekintetes ur lapjában leendő közvettetelet kérvé, maradtam

tisztelettel
Korom Gáspár,
mindszerenti lakos közs. képviselő.

Helyi és megyei hírek.

— Van pályázó elég a megyei arvaszéki elnöki s az esetleg megüresedő ülnöki állásokra. — Az elnöki állásra pályáznak: Sarkadi-Nagy Mihály volt polgármester, Onodi Géza arvaszéki első ülnök és ez idő szerint elnök-helyettes, Lakos Imre ülnök, Hubacsek Pál, Szabo József. Az I. arvaszéki ülnökségre dr. Lakos Imre, Szabo József, Matéffy Kálmán; a II. ülnökségre dr. Bartha Kálmán, Szabo József, Matéffy Kálmán; a III. ülnökségre Zolnay Kálmán, dr. Suic Lajos, dr. Farago László, Matéffy Kálmán és Lavicska Pál. — Mint a vármegyei hivatalos lap írja: Sarkadi-Nagy Mihálynak kar volt pályázni; mert a megyei arvaszéki elnökségre nincs meg a kellő kvalifikációja, léven Sarkadinak államtudományi államvizsgáról bizonyítványa, az elnöki állásra pedig minimum jogtudományi államvizsga kell. A megyei hivatalos megjegyzi, hogy Sarkadira a kvalifikációs törvény kegyelmi (sic!) paragrafusára se alkalmazható; mert 1883. előtt nem viselt hasonló rangú állást. — Hát az igaz, hogy Sarkadi-Nagy Mihály 1883. előtt nem viselt hasonló rangú állást; de viselte 1884-től kezdve a polgármesteri állást, s mint ilyen, végezte a városi arvaszéki elnöki tunktiót, s ezek végzése azt a kvalifikációt igényli, mint a megyei arvaszéki elnökség és a törvény átmenetre vonatkozó intézkedése ugyanazon szakban az előtejtetést is megengedi még az esetre is, ha a kellő kvalifikáció hiányzik. Igaz, hogy ez szigorúan csak azokra vonatkozik, kik 1883. előtt szolgáltak valamely szakban; de azért ez Sarkadira, ki városi arvaszéki elnök volt, szintén alkalmazható.

— A Kossuth-szoboralapra a tegnapi napon 3 frt küldetett be szerkesztőségünkhöz, mintegy kávéházi asztaltársaság adománya. Köszönettel rendeltetése helyére fogjuk juttatni.

— Kántor kerestetik. Furcsa, de egyuttal botranyszámba menő esetet tárgyalt tegnapi ülésében a szentesi ref. egyháztanács. A Csongrádon lakó reformátusok a szentesi anyaegyház lelki gondozása alá tartoznak, léven Csongrád e tekintetben a szentesi ref. egyháznak filialéja. — Egy hét éves leányka halt ott el f. hó 15-én, átjött a funerátor Szentesre f. hó 16-an reggel, hogy az egyháztól kántort vigyen, ki a gyermek végtisztességtételénél a szokott funkciót végezze. Nt. Filó János lelkész a funerátort Jóó Károly kántorhoz utasítja, miután itthon Főző József kántor volt a soron. — Jóó Károly megtagadta a funkció teljesítését, s mivel Főző itthon el volt foglalva, hosszas parlamentirozas után egyik ref. tanító, Kabai Endre kéretelt fel, hogy menjen át Csongrádra. — Az egyháztanács vizsgálatot rendelt el ebben az ügyben.

— **Egyleti élet.** A csongrádmegyei gazdasági egyesület f. évi december hó 28-an délelőtt 9 órakor a vármegyei nagy termében közgyűlést tart. Targysorozat: 1. Elnöki jelentés. 2. Titkari jelentés az egyesület tagjairól. 3. Javaslat az alapszabályok

